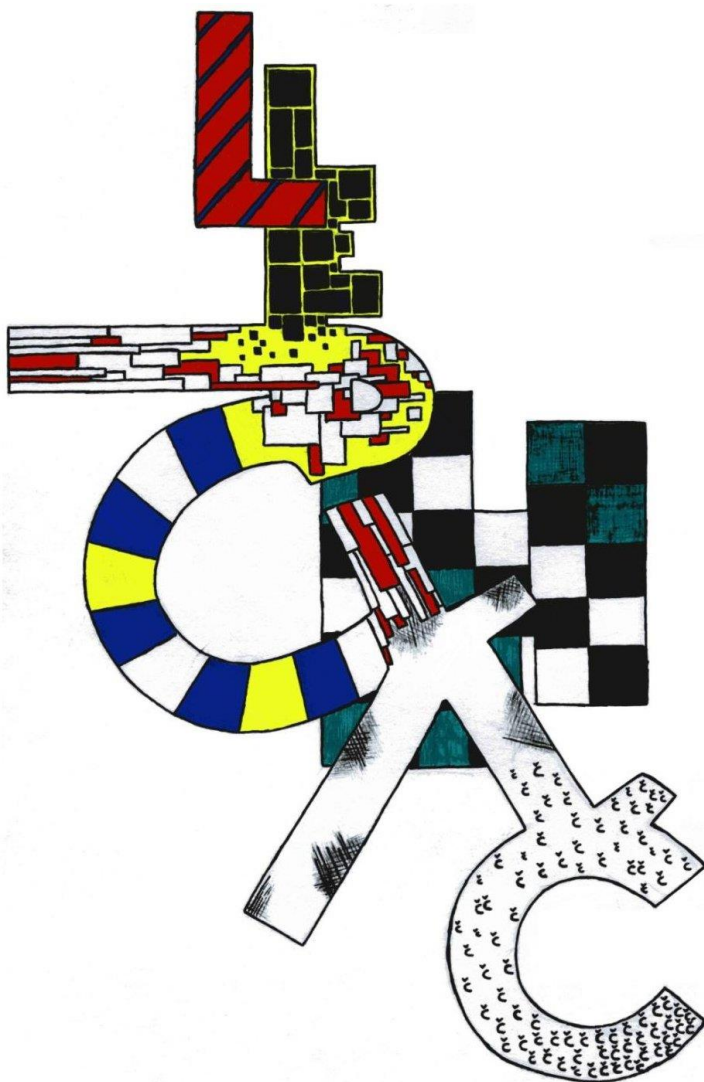

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

32/2017 - ročník X.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Novoroční předsevzetí. Klára Šimičková (G4)</i>	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Vánoční akademie</i>	4
<i>Tříkrálový večer</i>	5
<i>Galette des Rois</i>	6
<i>Slavnost školy „P. Maria, Matka jednoty křesťanů“</i>	7
<i>Výstava fotografií „Svět očima Lékařů bez hranic“</i>	8
<i>6. Akademický den CMGaSOŠPg Brno</i>	9
<i>14. Reprezentační ples CMGaSOŠPg Brno</i>	11
<i>The Valentine´s Day Cookie Contest</i>	12
AKTUÁLNĚ	13
<i>Bude brzy všechno cool? Markéta Cupáková (PMP3)</i>	13
ROZHOVOR POPRVÉ	14
<i>... s MUDr. Irenou Janouškovou (red)</i>	14
ROZHOVOR PODRUHÉ	17
<i>... s Milošem Doležalem (red)</i>	17
VYBÍRÁME Z LITERÁRNÍCH DĚL	20
<i>Jan Trachta: Tichý dech. Zápisky českého lékaře z Afriky a Haiti (red)</i>	20
ANKETA	22
<i>Co se vám z vánoční akademie líbilo nejvíce?</i>	
<i>Michala Marečková, Matěj Standara (G2)</i>	22
<i>Jak hodnotíte 6. Akademický den?</i>	
<i>Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G5)</i>	22
STUDENTSKÁ TVORBA.....	23
<i>Všem lodím a přístavům. Jiří Možný (G5)</i>	23
ZAJÍMAVOSTI. Kryštof Kotek (G5)	24
VTIPY. Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G5)	24

Novoroční předsevzetí

Novoroční předsevzetí si dal alespoň jednou v životě každý. Je to způsob, jak se v něčem zlepšit, něco dokázat a hlavně být sám se sebou spokojenější. Cíle, které budeme celý rok plnit, nemají být nedosažitelné. Potom bychom mohli být zklamaní, že jsme je nezládli dodržet. Takto mluví učené knihy, ale funguje to?

Já si předsevzetí většinou nedávám. Myslím si, že nový rok spoustu lidí motivuje, ale že je jedno, kdy si předsevzetí stanovím. Ani si je nemusím psát. Stačí jen, když si všechno v hlavě občas promyslím.

Ale letos si předsevzetí rozhodně dám. Budu vynášet koš. No jo! Ale jak já k tomu přijdu, když bratr bude jen odmlouvat a nikdy ho nevynese. Letos konečně zhubnu. Má to smysl, držet dietu hned od prvního, když je dnes výborný oběd? Nebudu tolik koukat na televizi, budu si víc číst. Jenomže, jak k tomu přijde moje kamarádka, která se mnou sleduje už tisíce tříadvacátý díl *Ulice*?! V tom ji samotnou nemohu nechat. Tak třeba příští rok. Budu chodit běhat. Tak chodit, nebo běhat? Když půjdu běhat, tak nebudu podvádět a chodit! Naši sousedé si minulý rok dali předsevzetí, že přestanou kouřit. V červnu už se jim to celkem dařilo. Z toho stresu, že v ústech nemají cigaretu, se začali ládovat jídlem. A ztloustli. Hodně. Letos si dali předsevzetí, že zhubnou. A jak to dopadlo? Prvního ledna začali kouřit. Takto bych mohla pokračovat donekonečna.

Nejdůležitější je pravidlo: nikdy nikomu svá předsevzetí neříkejte, vždy se totiž dají použít další rok...

Klára Šimíčková (G4)

Vánoční akademie
Brno, KC babylon, 22. 12. 2016

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Tříkrálový večer Brno, kostel sv. Augustina, 5. 1. 2017

- benefiční koncert na dokončení rekonstrukce školního sportovního areálu
- školní pěvecký sbor Cantate
Cyrilometodějský komorní orchestr
- host: Kantiléna – sbor dětí a mládeže
při Filharmonii Brno

Foto © Petr Polanský (Člověk a vira)

Galette des Rois
(O nejlepší tříkrálový koláč)
Gastronomická soutěž
studentů francouzštinářů G3 - G8
CMGaSOŠPg Brno, 12. 1. 2017

Doba přípravy: 50 minut

Chlazení: 20 minut

Pečení: 25-30 minut

Počet porcí: 8

Ingredience:

500 g listového těsta

Mandlový krém:

120 g změkklého másla

120 g přírodního krupicového cukru

3 středně velká vejce

120 g mletých mandlí

1 lžičku mandlového likéru (Amaretto)

1 fazole, penízek nebo nějaké cukrátko,
dost velké na to, aby se v koláči neztratilo

Příprava jídla:

1. Dejte do mísy máslo s cukrem a vařečkou je utřete do pěny. Dvě z vajec spolu lehce prošlehejte a pomalu přilévejte k máslu s cukrem. Důkladně zašlehejte. Přidejte mleté mandle, případně likér, a ušlehejte na hustou, krémovitou směs.

2. Těsto rozdělte na dvě části a na lehce pomoučené pracovní ploše obě rozválejte na čtverec o straně zhruba 24 cm. Čtverce přikrojte podle formy nebo pokličky na kruhy o stejném průměru.

3. Jeden kruh položte na plech a rozeštrejte na něj mandlový krém; okraj (tak centimetr a půl) nechte volný. Do náplně vložte „fève“; tradičně to je cukrová

fazolka, symbol plodnosti, ale můžete použít třeba čokoládovou minci nebo čokoládovou figurku. Okraje placky trochu navlhčete, překryjte druhou plackou a pevně přimáčkněte, aby náplň neměla tendenci podívat se při pečení do světa. Nožem naznačte na povrchu mírně stočené linie podobné loukotím kola, ale dejte pozor, abyste těsto neprořízli. Vložte na dvacet minut do chladničky.

4. Troubu předehřejte na 200, horkovzdušnou na 180 stupňů. Zbylé vejce rozšlehejte a potřete jím koláč. Vložte na střední příčku v troubě a pečte pětadvacet až třicet minut, dokud hezky nevyběhne a nebude zlatavý. Před podáváním ho nechte vychladnout na pokojovou teplotu, nejlépe na mřížce. Až budete moučník servírovat, upozorněte každého – hlavně děti –, že je v něm zapečen černý král!

Zprávu o průběhu soutěže najdete zde:

<http://www.cmgp.cz/novinky/galette-des-rois-trikralovy-kolac-2/>

(red)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Slavnost školy
„P. Maria, Matka jednoty křesťanů“
Brno, kostel sv. Tomáše a kino Scala
18. 1. 2017**

- mše sv. s otcem biskupem Pavlem
(kostel sv. Tomáše)
- muzikál Gedeon
(kino Scala)

Foto © Štěpán Langášek (Člověk a víra)
a archiv CMGaSOŠPg Brno

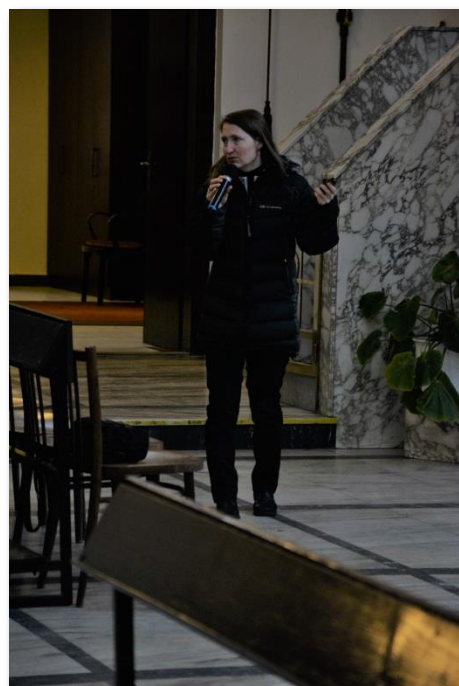
**Výstava fotografií
„Svět očima Lékař bez hranic“
CMGaSOSPg Brno, 12. 1. – 9. 2. 2017**

Foto © Lékaři bez hranic
a archiv CMGaSOŠPg Brno

**6. Akademický den
CMGaSOŠPg Brno
Brno, kostel sv. Augustina
31. 1. 2017**

**MUDr. Irena Janoušková:
*Lékaři bez hranic***

Miloš Doležal:
Životní osudy a mučednická smrt
P. Josefa Toufara

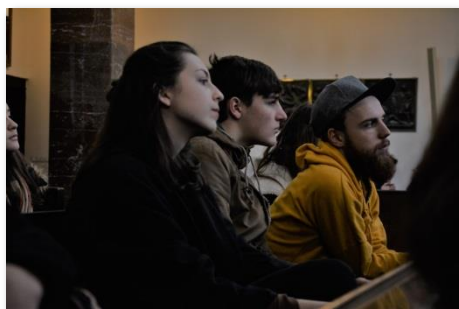
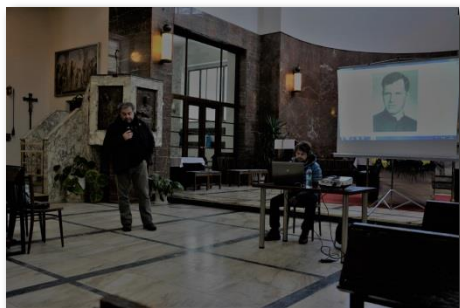

Foto © T. Müllnerová (PL4) a V. Proks

**14. Reprezenační ples
CMGaSOŠPg Brno
Brno, KC Semilasso, 2. 2. 2017**

**The Valentine's Day Cookie Contest
(O nejlepší svatoválentýnské pečivo)
Gastronomická soutěž
studentů angličtinářů
CMGaSOŠPg Brno, 14. 2. 2017**

- 1. místo: PMP4**
- 2. místo: G2**
- 3. místo: G1**

Foto © kabinet AJ

Bude brzy všechno *cool*?

Stále častěji se setkáváme v novinách, televizi, ale hlavně na sociálních sítích a internetu obecně se slovy, která nepocházejí z našeho rodného kraje. Používáme je, ale známe vlastně pořádně jejich význam? A co anglicismy znamenají v přesném překladu?

Každý z nás použil a používá tato slova pravidelně a mnozí si to ani neuvědomují. Místo krásného českého ano jsme se naučili říkat anglické spojení *O. K.* V práci už nechodíme na porady, ale na *meetingy*. K zaměstnaneckému platu dostáváme *benefity* (což v přesném anglickém překladu znamená požitek). Velkým trendem dnešní doby a prodeje je tzv. *merchandising*. V Česku existuje několik velkých firem, které si říkají *merchandisingové agentury*. Co by to znamenalo, kdybychom tento výraz přeložili do češtiny? Společnost pro omezení výpadku na trhu. A přesně tohle je ten důvod, proč je dnes moderní používat cizí slova. Vždyť je to přece *cool*.

A nebyli bychom to my Češi, kdybychom neuměli vynalézat slova další. Vezmeme anglické slovo a uděláme z něho například „české“ sloveso (*spe-movat, šopovat, čekovat*). Anebo stačí počeštit anglické podstatné jméno, třeba když si jdeme koupit nové *šúsy* (boty, z anglického *shoes*), či novou *káru* (auto, z anglického *car*). Opět připomínám, je to přece *cool*.

Jsem ráda, že jsme si vyjasnili, proč chodíme do *fast foodu*, koukáme denně na *streamy*, v peněžence nám šustí velké *love* a na platební kartě máme dostateč-

ný *cash*. Ono na druhou stranu budme rádi, že některá slova používáme pouze v angličtině. Přece jenom bychom si asi neradi dali horkého psa (*hot dog*) jen tak k svačině. Nebo snad ano?

Markéta Cupáková (PMP3)

... s MUDr. Irenou Janouškovou

1. Paní doktorko, mohla byste se, prosím, našim čtenářům představit?

Jsem lékařka, anestezioložka, zaměstnaná ve Fakultní nemocnici Brno Bohunice, v současnosti na rodičovské dovolené. Jsem členkou Lékařů bez hranic (Médecins sans frontières, MSF).

2. Kdy, kde a proč se zrodil nápad založit organizaci Lékaři bez hranic? Čemu se tato organizace věnuje? V kterých zemích pomáhá?

Naše organizace vznikla roku 1971 ve Francii. Byla založena skupinou lékařů a novinářů, kteří působili v Biafře a byli frustrováni tamní katastrofální humanitární situací i reakcí (resp. nečinností) světa na ni. Chtěli založit efektivní a profesionální organizaci, která bude nejen poskytovat potřebnou zdravotnickou pomoc, ale i podávat svědectví o příčinách katastrof. Organizace se rozrostla do dnešních rozměrů, pracujeme v téměř 70 zemích světa a všude se snažíme poskytovat zdravotnickou péči, ať už v ozbrojených konfliktech, přírodních katastrofách a epidemiích, nebo lidem, kteří jsou vyloučeni ze systému zdravotní péče.

3. Jaké jsou nutné předpoklady k tomu, aby mohl někdo s Lékaři bez hranic spolupracovat? Kam se obrátit?

Dokončené vzdělání a minimálně dva roky praxe v oboru, u některých zdravotníků dokončená specializace nebo kurz tropické medicíny. Angličtina je samozřejmostí, francouzština je velkou výho-

dou, protože máme mnoho projektů ve frankofonní části Afriky. Z jiných jazyků je vhodná ruština, španělština či arabština. Hledáme spolupracovníky lékaře - všeobecné, pediatri, internisty, chirurgy, gynekology, anesteziology. Potom zdravotní sestry, porodní asistentky, farmaceuty, psychology a z nelékařských profesí logistiku, administrátory, finanční koordinátory a koordinátory lidských zdrojů. Dalšími předpoklady jsou volný čas aspoň několik měsíců, motivace, schopnosti týmové práce, vedení lidí a odolnost vůči stresu.

Zájemci se mohou hlásit v naší pražské kanceláři a tam odevzdat životopis, vyplnit formulář a zúčastnit se informačního večera (ten bývá i v Brně). Pokud zájem přetrvává a naše kritéria jsou splněna, podstoupí pohovor (nezdravotníci i test všeobecných znalostí) a poté přijímací řízení ve Vídni. Po úspěšném zvládnutí následuje přípravný kurz, očkování, zdravotní prohlídka a čekání na misi.

4. Kdy jste se Vy sama rozhodla s Lékaři bez hranic spolupracovat? Kolika misí jste se zúčastnila?

O této práci jsem přemýšlela už během studia medicíny, bylo mi jasné, že předtím musím získat praxi. Po 2 letech v práci jsem zkontaktovala Lékaře bez hranic, absolvovala dvouměsíční kurz tropické medicíny a do Etiopie jsem letěla na 9 měsíců jako všeobecná lékařka. Věnovala jsem se tam hlavně léčbě tropické nemoci kala azar (vicserální leishmanioza). V Afghánistánu jsem 2 měsíce pracovala jako anestezioložka na operačním sále místní nemocnice.

5. Vzpomněla byste si na nějaký zážitek z Vašich misí?

Když přijdete na naši misi, nejste turistou, pozorovatelem, ale najednou jste součástí úplně jiného světa, patříte tam. Najednou je to zcela jiná realita a vy tam máte své místo. Velmi mne zaujal region Ogaden - část Etiopie, kde žijí Somálci. Je to červená poušť, všude jen červený písek a pichlavé keřky a oni tam žijí nomádským způsobem života se stády velbloudů a koz. Všechno, tj. oblečení, příbytek, studny, kde tahali vodu pomocí velbloudů, vypadá, jako byste se dostali o několik set let zpět. Nemají tradici písemné komunikace, jen verbální, takže v dnešní době rychle přešli na mobilní telefony a rádia. Ve vesnici vládne rada starších, s nimiž jsme nejdříve všechno probrali, a až potom jsme se věnovali pacientům. Lékaře tam nemají, ani dostatek léků, např. antibiotik. Někdy jsem byla až šokovaná, do jak pokročilého stadia se některé nemoci dostaly a jak rychle se tyto nemoci vyléčily při podání jen základních léků. Ale jak jsou zvyklí se přemísťovat, dostanou se občas do nemocnice, a tak mi uprostřed pouště ukazovali rentgenový snímek kloubů staré ženy. Na místě naší mise byl problém s pitnou vodou, proto jsme ze studny vzdálené 12 km dováželi vodu do takového obrovského vaku, z něhož si potom lidé nabírali z kohoutku. Nebyla nic moc, ale naši zaměstnanci ji dokonce nosili v lahvicích domů rodině, protože se jim zdála výborná. Všude, kde jsem byla, mne přijali velmi pěkně, Somálci mi nabízel, že mi najdou i manžela, pokud tam zůstanu. Na rozloučenou mi pomalovali ruce i nohy hennou. V Afghánistánu mne překvapilo, kolik jsem dostala různých

dárčků, když jsem odcházela - od kolegů, ale i od našich řidičů a uklízeček.

6. Máte pro naše čtenáře nějaký vzkaz?

Děkuji vám za zájem, který prokázaly otázky na přednášce. Líbí se mi, že jste tak zvědaví. Přeji vám, aby vás současné učení a studium bavilo, a do budoucna, aby zaměstnání, které si vyberete, bylo smysluplné a těšilo vás.

Děkujeme za rozhovor!

MUDr. Irena Janoušková

- narozena 5. 4. 1979
- studovala všeobecné lékařství na LF UK v Bratislavě, dále jeden semestr studijního pobytu Erasmus na Universidad de Valladolid (Španělsko), praktické letní stáže v Mexiku a Turecku
- od r. 2004 pracuje jako lékařka Kliniky anestezie, resuscitace a intenzivní medicíny FN Brno, v r. 2010 složila specializační zkoušku z anestezie a intenzivní medicíny
- absolvovala kurz tropické medicíny na Institutu tropické medicíny v Antverpách (Belgie)
- byla na misích s Lékaři bez hranic:
 - v Etiopii 9 měsíců v r. 2007/2008 jako všeobecný lékař, léčba tropické nemoci kala azar, cholery, HIV, TBC
 - v Afghánistánu 2 měsíce v r. 2011 jako anesteziolog na operačním sále
- momentálně je členkou správní rady rakouské pobočky Lékařů bez hranic
- má ráda sport: plavání, lyžování, turistiku, veslování
- je vdaná a má dvě děti (v současnosti je na rodičovské dovolené)

Foto © archiv I. Janouškové
a Lékařů bez hranic

... s Milošem Doležalem

1. Pane Doležale, mohl byste se, prosím, našim čtenářům představit?

Pocházím z Vysočiny. Na gymnáziu jsem postupně poznal, že bych se chtěl věnovat literatuře a psaní, a tak jsem šel studovat žurnalistiku. Dnes pracuji v Praze v Českém rozhlasu a na řadě dokumentů spolupracuji s Českou televizí, píši do novin, vydávám knihy básní a publikace o novodobé české historii, o hrdinech i zrádcích. Zajímají mě dramatické příběhy, kterých je v naší nedávné historii nemálo, a fascinuje mě, jak se člověk zachovává v mezních chvílích.

2. Kdy a proč se u Vás zrodil nápad věnovat se kauze P. Josefa Toufara? Čím Vás jeho příběh oslovuje?

Moji prarodiče byli Toufarovými farníky a přáteli a u nás doma se o něm, i když to téma bylo za komunismu přísné tabu, šeptem mluvilo. A pak jsem se jako šestnáctiletý student vypravil v roce 1987 do nedaleké vesnice Číhošť, kde Josef Toufar působil a odkud byl unesen příslušníky komunistické Státní bezpečnosti, ptát se na osud umučeného faráře, a lidé přede mnou utíkali a báli se. Až Toufarova neteř Marie Pospíšilová byla ochotná s neznámým mladíkem o všem otevřeně a nebojácně hovořit. Tehdy mě to velmi zasáhlo a umínil jsem si, že se té kauze musím v blízkém budoucnu věnovat. Za necelé tři roky našťěstí padl komunismus. A čím mě ten příběh oslovuje? Jednak tím, jakým sympatickým, neformálním, otevřeným a srdečným člověkem Josef

Toufar byl. Na nic si nehrál, byl sám sebou. A také tím, jak totalitní moc dokáže zavraždit a z dějin vygumovat nevinného člověka a ještě mu nasadit masku zločince. A v neposlední řadě přítomnost zvláštního tajemství v Toufarově životě a v celém případě.

3. Myslíte si, že může životní příběh P. Josefa Toufara zaujmout i dnešního mladého člověka?

Jsem o tom přesvědčen. Josef Toufar usiloval od dětství studovat a do cesty se mu stavěly skoro nepřekonatelné překážky. A přesto je trpělivostí a úsilím dokázal překonat a jít za svým snem. A to mu přitom učení až tolik nešlo, nebyl žádným Einsteinem. Josef Toufar také může oslovit svojí přímostí, humorem, pedagogickou vlídností a v neposlední řadě stáním si za svým, odvahou vzdorovat přesile zla. Nenechal se zlomit a odmítl lhát.

4. Vzpomněl byste si na nějaký zvlášť hluboký zážitek během pátrání po osudech P. Josefa Toufara?

Byla jich celá řada. Například - chtěl jsem mít v knize tváře všech dvaceti svědků, kteří viděli pohyb křížku. Nemohl jsem však sehnat fotku jednoho z nich, protože ten muž už zemřel a neměl děti. No, a když jsem to po roce marného shánění vzdal, tak jsem jednoho dne cestou z Čáslavi vzal stopaře, bavím se s ním, nějak jsme narazili na téma Číhošť a mimo jiné mu říkám, že nemohu sehnat fotku tohoto člověka. On se na mě povídá a řekne: „To byl můj prastrejda, já ji mám doma.“ Tak jsme po ni rovnou jeli.

5. Máte pro naše čtenáře nějaký vzkaz?

Přeji jim, aby radost nezmizela z jejich životů a pak: aby měli odvahu a nebáli se stát i v těžkých situacích na straně pravdy, i když je to často přetěžké.

Děkujeme za rozhovor!

(red)

Miloš Doležal

- narozen 1. 7. 1970 na Vysočině
- studoval Fakultu sociálních věd UK Praha
- pracoval jako redaktor Katolického týdeníku, asistent dramaturga v Divadle za branou II, hlídač azylového domu a plakátovač
- od roku 1998 pracuje jako literární redaktor a dramaturg Českého rozhlasu Praha – kulturní stanice Vltava
- napsal několik básnických sbírek, fejetonů a povídek; řada z nich byla přeložena do francouzštiny, němčiny, polštiny, angličtiny, řečtiny, chorvatštiny a italštiny
- jako scénárista spolupracuje s Českou televizí (na cyklech Heydrich – konečné řešení, Neznámí hrdinové, Rudí prezidenti aj.); autor výstav o zločinech komunistického režimu
- dlouhodobě se věnuje oběti komunistického režimu v Československu, faráři Josefu Toufarovi. Napsal o něm dvě knihy, natočil dva dokumentární filmy a inicioval exhumaci kněžvých ostatků z hromadného hrobu v Praze a slavnostní pohřeb v jeho domově na Vysočině

- žije v Praze a na Vysočině, v domě na samotě
- jeho věrnému kocourovi Micákovi je jedenáct let
- má tři děti a jednu manželku

*Kniha Miloše Doležala
„Jako bychom dnes zemřít měli“
byla v anketě Lidových novin
vyhlášena Knihou roku 2012*

M. Doležal ve dnech exhumace

Společný hrob pro vyzvednutí ostatků

Stav hřbitova dva dny po ukončení exhumace

Pohřeb v Číhošti

Jan Trachta:

Tichý dech. Zápisky českého lékaře z Afriky a Haiti

Tři dny po příjezdu do Rutshuru převazují obvyklé popáleniny a otevřené rány, které se točí na sále každý druhý den a představují největší objem výkonů, když mi sálový bratr Isa hlásí: „Už jste to slyšel? Vezou nám nákladák postřelených lidí. Prý tady budou do hodiny. Říkal to chlap, který u té přestřelky byl a přijel s předstihem na motorce.“ Z toho kouká na můj vkus moc práce, a navíc dneska sloužím, nadávám v duchu. „Kde je Mois? Budu se s ním muset poradit, kdo z nás dvou bude dole na příjmu dělat triáž a kdo zůstane na sále,“ otáčím se zpátky k Isovi.

„Doktor Mois je na druhé chirurgii,“ odpovídá Isa s klidem a já se ho raději neptám, jak může vědět, kde je Mois, když je tady se mnou celou dobu zavřený v operačním bloku. Čtyřicetiletý Isa patří k našim nejlepším sálovým bratrům. Má na starosti psaní operačního programu, denně naplánuje v průměru patnáct výkonů, navázení urgentních případů, které mu program napsaný úhledně na tabuli pokaždé úplně rozhází, asistuje u operací, když je třeba, je zodpovědný za zásobování sálů, dělá „obíhající sestru“, a ještě do toho stíhá občas vystrčit hlavu ze dveří operačního bloku, aby přešel pohledem nádvoří nemocnice a zapamatoval si na dalších deset patnáct minut, kdo kde je a co dělá. Taky ho podezřívám, že vidí a slyší za roh, protože jinak to jeho nasazení a přehled těžko vysvětlit. Obdivuju ho a vím moc dobře,

že bez lidí jako on bychom tady sotva odoperovali ročně šest tisíc pacientů – všechno urgentní zákroky.

MSF mají ve válečných zónách nastavena přísná pravidla ohledně toho, co se ještě může operovat a co už ne. Kýly neoperujeme, dokud nejsou uskřínuté. Není čas a místo v programu. Podobně je to s velkou řadou plánovaných výkonů, které se v Evropě dělají běžně, ale tady ne. Pokud nejde o život, pošleme pacienta jinam nebo domů. Občas je to drsné, ale nutné. Nákladák raněných ovšem rozhodně ošetřit můžeme, ba musíme, takže se jdu domluvit s Moisé, jak to uděláme.

„Už jsi to slyšel?“ volám na něj ode dveří. „Jo. Jak to provedeme? Chceš dělat triáž ty?“ ptá se mě Mois.

Triáž je jedna z věcí, kterou se chirurg musí u Lékařů bez hranic také naučit. Třídění raněných. Na většinu misí sice tuhle dovednost nepotřebujete, ale čas od času se v situaci, kdy je třeba rozdělit pacienty na ty, co na ošetření mohou počkat, potřebují ošetřit rychle nebo se musejí nechat zemřít, ocitnete. V Kongu a na Haiti jsem takovou triáží několikrát prošel a kromě toho, že se v takové chvíli nic neděje podle manuálů a učebnic a všude vládne hlasitý chaos, jsem pochopil, že nejvíc pozornosti si zaslouží ne ti, co křičí a dožadují se okamžité pomoci, ale ti, co leží zcela klidně a odevzdaně. Těm je skutečně zle, jejich tep bývá špatně hmatný, dech mělký a tichý.

„Radši bych, kdybys to vzal dneska ty, Moisi.“ Nechce se mi dneska rozhodovat, který chudák půjde první na sál a kdo se toho možná ani nedočká. Už jsem si to vyzkoušel a žádným velkým štěstím mě to nenaplnilo.

„Tak já to vezmu,“ přitaká Mois, když vidí mojí nechuť, a mě zalévá úleva. Nebaví mě hrát si na hrdinu tam, kde jde lidem o život.

„Díky, Moisi. Počkám na sále, než mi je tam začneš posílat. Kdybys mě potřeboval dole na příjmu, můžu tam rychle seběhnout.“ Vlastně se mi ale ulevilo jenom na chvílku. Než jsem se vydal zpátky k sálům, došlo mi, co nás čeká za maratón. Pomalu jsem cítil, jak mě adrenalin začíná svírat a uvádí do soustředěného klidu. Skoro to povznáší, jako bych chodil po horách. Takhle se snad mohli cítit vojáci před ztečí. Ticho před bitvou. Akorát, že jim šlo o vlastní krk, a tady půjde o krk ostatním.

Po příjezdu nákladáku je Mois na příjmu opravdu rychlý. Prvního pacienta mi posílá po dvaceti minutách. „Průstřel hrudníku,“ hlásí mi Isa při překládání pacienta z lehátka na kolečkách na operační stůl. Z hrudního drénu vytekl mladému pacientovi do napojeného pytlíku už litr krve a drén je teď zaštipnutý svorkou. Jakmile ji povolím, teče z hrudníku krev jako z kohoutku. Díru po kulce má tenhle kluk pouze na levém boku, hrudník je neporušený, žádný vstřel ani výstřel, ať ho otáčím, jak chci. Vrtím nad tím hlavou, ale rozhoduji se rychle. Ačkoliv nemám velké šance na úspěch, zkusím hrudník otevřít a krvácení zastavit. Uvidíme, odkud to teče.

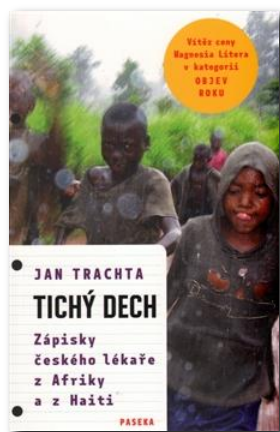
Blesková anestézie, zafixování pacienta v pozici na boku a rychlé umytí rukou. Otevírám hrudník a nadávám, když uvolňuji plíce ze srůstů, které tam jsou po nějakém zánětu prodělaném v minulosti. Pak mi dochází, že v hrudníku něco nehraje.

„Ono to neteče z plíce, ale z břicha přes bránici!“ pronesu nahlas. V levé polovině bránice je díra po kulce a tudý se valí do hrudníku krev. „Musíme otevřít ještě břicho. Předsedo, kolik má tlak?“

„Nic moc. Leju do něj třetí krev a infuzi a pořád se nemůžu dostat nad sedmdesát na padesát. Budete s tím muset něco udělat vy, doktore.“

„Jasně, žádný problém,“ odpovím ironicky. Dost mě tlačí čas, na sousedním sále už je připravený další pacient. Tak, jak Mois posílá raněné nahoru, ukládají je sáloví bratři na operační stoly obou sálů. U každého stojí připravený anesteziologický bratr a já si jenom mezi dvěma pacienty vyměním plášť a rukavice a přebíhám z jednoho sálu na druhý, sem a tam. Patnáct minut před koncem každé operace zařvu: „Můžeš!“ A bratr anesteziolog na vedlejším sále pacienta uspí, než tam dorazím. Jde nám to jako po másle, protože jsme sehaní. Tenhle sálový tým je tady od roku 2006 a zvládl i ty nejzúřivější boje, kdy MSF evakuovali všechny bělochy do Rwandy a zůstali tu jenom Konžani. Ve špitále, vedle kterého padaly bomby a vybuchovaly granáty.

(red)

Co se vám z vánoční akademie líbilo nejvíce?**Kluci G1****Michal Ševeček G2****Libor Marek**

Moskva G5

Benjamin Levíček G1**Magdaléna Vaňková G7****Jana Wawraczová G7****Vojtěch Juránek****Jana Šprtová**

Tři a půl prince a kus princezny

Markéta Sovová G2

Karlík PL1

Martin Doušek G1**Jana Wawraczová G7**

Video G8

Jarmila Havlíčková**Ludmila Svrčulová**

Celá akademie

*Michala Marečková, Matěj Standara (G2)***Jak hodnotíte 6. Akademický den?****Klára Svobodová G5**

Akademický den mne moc zaujal. Obě přednášky se mi líbily stejně, každá měla něco do sebe.

Marta Prchalová G5

Akademický den byl pro mne příjemným zpestřením. Zvláště mne zaujal život Toufara, protože mám k Číhošti blízký vztah.

Romana Cejpková PL4

Více mne zaujala přednáška o Lékařích bez hranic, protože jejich práce je zajímavá, ale mnoho lidí ji nedělá.

Daniela Švandová

Akademický den se mi líbil. První přednáška byla hodně praktická a může oslovit lidi různého zaměření, ale více se mi líbila ta druhá. O tom případě jsem něco věděla, ale ne o životě Josefa Toufara.

Marek Štěpánek

Akademický den se mi líbil. Jako historik jsem se těšil spíše na tu druhou o otci Toufarovi, ale bohužel jsem se jí nemohl zúčastnit. Ale i ta první o Lékařích bez hranic mne zaujala.

Jitka Nováková

Přednášky se mi moc líbily. Toufar je hrozně zajímavé téma, obzvláště když ji říká člověk, který má k tématu blízký vztah a bere to velmi osobně. K Lékařům bez hranic: šla jsem studovat francouzštinu, abych mohla jet do Afriky. Proto mi bylo toto téma skutečně velmi blízké.

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G5)

Fiktivní dopis

Všem lodím a přístavům

Milý Zbyňku,

až se Ti tento dopis dostane do rukou, už asi nebudu mezi živými. Jak jistě víš, jsem náruživý mořeplavec dobrodruh, ale obeplout celý svět jen na malém člunu asi nebyl ten nejlepší nápad.

Zpočátku vše probíhalo podle plánu. Vyplul jsem z Amsterdamu a zamířil do Kanady. Jenže při této cestě mne zastihla naprosto neočekávaná bouře, která mne zanesla k ostrovu někde v Tichém oceánu; bližší polohu se mi zatím nepodařilo určit.

Ostrov se tedy stal mým novým domovem, bohužel je neobydlený. Naštěstí na něm žije spousta zvířat a krásnější přírodu abys pohledal. Jídla i vody jsem měl dostatek, přístřešek jsem si postavil pohodlný, a dokonce i oheň se mi podařilo rozdělat. Jenže jak jsem později zjistil, největší problémem bylo udržet si zdravý rozum a víru.

Neustále jsem se snažil přijít na to, proč Bůh dopustil, abych ztroskotal, proč mne nezachránil, proč neposlal vrtulník nebo loď.

Až jednou, když jsem se šel projít a uviděl tu krásnou scenérii, jsem si uvědomil, že tento ostrov není trest, že to není vězení. Naopak že je to možnost. Možnost konečně se osvobodit a vnímat krásu Božího stvoření a jeho dokonalou moudrost. Bez hluku velkoměsta, bez smogu a dýmu továren, bez neustálého stresu a spěchu jsem konečně prohlédl.

Nepotřebuji technologie, elektřinu, peníze ani dům, stačí mi jen tato blízkost Boha, jakou jsem ještě nezažil.

A nyní Ti, Zbyňku, dám jednu radu. Jestli budeš mít nějaké problémy, budeš-li rozdělený na tisíce kousků, nebudeš-li vědět, co dříve, a budeš-li si myslet, že Tě všichni opustili, zajď si také na takovýto ostrov. Ale neboj se, ten ostrov můžeš najít na své zahradě, v lese nebo ve svém pokoji.

Stačí se jen ztišit a poslouchat. Potom uslyšíš šplouchání vln či šumící listy palem a pak Tě snad naplní klid a Ty si uvědomíš tak jako já, že Bůh je vždy s Tebou, nikdy Tě neopustí a bude Tě podpírat celý život. Touto radou se řiď a budeš šťastný, tak jako jsem teď já.

S pozdravem

Jirka

Jiří Možný (G5)

Dravá mořská ryba s názvem jehlice rohozubá se vyznačuje jednou zvláštností, a to jsou zelené kosti. Jejich zvláštní zabarvení má na svědomí ve žluči obsažené zelené barvivo.

Mysleli jste si, že bez vody ve zvířecí říši vydrží nejdéle velbloud? Omyl! Ještě déle klidně zvládne žít bez vody žirafa. Ta se totiž živí většinou listy akátu, který obsahuje velké množství vody. Žirafy proto pijí jenom málokdy. Pokud se totiž k vodě skloní, stanou se snadnou kořistí.

Nejtěžší ptačí hnízda staví orli bělohlaví – ta váží klidně více než dvě tuny. Vůbec největší a nejtěžší zaznamenané ptačí hnízdo pochází ze státu Florida – vážilo 2,2 tuny, na šířku měřilo 2,9 metru a na hloubku 6 metrů. A patřilo právě orlu bělohlavému.

Klokan rudý vyskočí do výšky více než 3 metry. V jednom zaznamenaném případě klokan přeskočil stoh dřeva vysoký 3,1 metru, když prchal před smečkou psů.

Během spaní střídají sloni svou polohu v závislosti na tom, v jaké fázi spánku se zrovna nacházejí. Během fáze non-REM stojí a během REM fáze si lehnou.

Paměť jako slon? Spíše by se mělo říkat, že má někdo paměť jako delfín. Tento živočich má totiž ze všech zvířat nejlepší paměť. Sloni zase mají v živočišně říši nejlepší čich.

Kryštof Kotek (G5)

Přijde v Praze blondýna do banky a nechá se uvést k úředníkovi ohledně půjčky. Prý cestuje obchodně do Ameriky a potřebuje si na 2 týdny půjčit 1 000 korun.

Úředník na to, že banka potřebuje nějakou záruku, takže blondýnka mu nechá klíčky od nového BMW. Auto bylo zaparkované u chodníku, měla od něj doklady, vše bylo v pořádku. Banka tedy souhlasí, že si ho vezme jako záruku půjčky.

Prezident banky a všichni úředníci se potom od srdce zasmáli blondýnce, která dá bavorák za 2,5 milionu korun jako záruku na půjčku 1 000 korun.

Jeden zaměstnanec auto odvezl a zaparkoval v garážích banky. Po dvou týdnech se blondýna objeví, zaplatí 1 000 korun a k tomu 17,41 korun jako úrok.

A úředník na to: „Slečno, jsme velmi rádi, že jsme s Vámi uzavřeli obchod a že všechno tak hladce proběhlo, ale i tak nám to vrtá hlavou. Když jste byla pryč, trochu jsme Vás prověřili a zjistili, že jste multimilionářka.“

„To jo, ale kde bych v Praze zaparkovala na 14 dní za 17,50 Kč?“

Kurz lyžování se skládá ze tří částí:

1. připnout si lyže
2. spustit se po svahu
3. naučit se chodit o berličích...

Za devatero horami, devatero lesy, devatero moři, devatero poli, devatero městy a devatero řekami je malá chaloupka... Chaloupka, ve které sedí stará ježibaba s obličejem v dlaních a nařiká: „Ach jo, proč zrovna já bydlím tak daleko?“

Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G5)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka To-
dorová, Jana Vavřková, Dana Biskupová,
Barbora Dohnalová, Jiří Možný, Kryštof
Kotek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2017.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2017.